

אני יהוה. כיון שהטעו לבריות
ועשו עצם אלוהות, ומשום
שטללה, ממנה שלו, הוא גדור על
כל המינים של אלהים אחרים,
צוה הקדוש ברוך הוא לישראל,
(שמות) ויקחו להם איש שהלכית
אבות שה לבייה, והשליט אותם
עליו, ותפסו אותו תפוס בתפיסה
שליהם יום ושנים ושלש, ולאחר
זה הוציאו לו לדין לעני כל
מצרים, להראות שהאלוה שליהם
ברשות ישׂראל לעשות בו דין.
בגָל זה נאמר, (שם) אל תאכלו
מן נא ובשל מטבח בם כי
אם צלי אש ראשו על ברעיו ועל
קרכבו להיות נدون באש צלי, וצוה
לירוק לעצמותיו בשוק בבזין.
ומشום זה נאמר, (שם) ועצם לא
תשברו בו. וצוה ליום הרכיעי,
אחר שהיתה תפוס שלשה ימים
קשור, לעשות בו דין. וזה קשה
להם מכל נגעים שהבה להם
הקדוש ברוך הוא על ידי הרועה
הנאמן. ולא עוד, אלא שזונה
שלא לאכל אותו בתאה. ומיד
שראו עצמותיו בשוק ולא יכולו
להצילו, וזה קשה להם מהכל.
ולא עוד, אלא שאמר בהם (שם)
ומקהלם בירכם, לכפות כל
יראותם של המצרים מתח יידיהם.
ומשום שהם בכוורות מרים,
בתוב (שם) וזה הכה כל בכור.
אחר כל זה, בתוב (שם) לא יראה
 חמץ, (דברים טו) שבעת ימים האכל
עליו מצות לחם עני. וכתווב (שמות)
יט כל מחייבת לא תאכלו. אמר
הרועה בנאמן, מדוע צוה שלא
לאכל חמץ שבעת ימים ולאכל
בhem מצה ? ומדוע לא יאכל,
ומודיע נאמר לא תאכלו ? אלא
שבעה פוכבי לך, וهم : שצ"ם
חנן"ל. וهم מצד של טוב ורע, אור הפנימי, מצה. קלפה שבחוץ - חמץ.
מצה שבחוץ - חמץ. וهم אסתרו שבע הנערות הראיות לחתה מה מטבחה.

אעשה שפטים אני יהוה. בד מטעין לברין ועבדין
גרמייהו אלוהות. ובгин דטלה ממנא דיליה, איהו رب
על כל ממון דאללים אחרים, מגי קדשא בריך הוא
 לישראל, (שמות יב) ויקחו להם איש שה לבית אבות שה
לביה, ואשליט לוז עלייה, ותפשי ליה, תפיש בתפיסה
דלהון יומא ותרין ותלת. ולכתר דא אפיקו ליה לדינה
לענין כל מצרי, לאחוזה דאללה דלהון ברשו זישראל
למעבד ביה דין.

בגין דא, (שמות יב) אל תאכלו מן נא ובשל מטבח בם כי
כי אם צלי אש בראשו על ברעיו ועל קרכבו, למחי
דן באש צלי, ומני לערקא לגרמייה דיליה בשוקא בזוי.
ובגין דא, (שמות יב) ועצם לא תשברו בו. ומני ליומא
רביעאה, במר דתוה תפיש ג' יומין קשור, למעבד ביה
דין. ורק קשיא לוז מבל מכתשין דמחה לוז קדשא
בריך הוא, על ידך דריעיא מהימנא. ולא עוד, אלא דמני
דלא למיכל ליה בתיאובטא. ומיד דחמאן גרמוני בשוקא,
ולא יכלין לשזבא ליה, דא קשיא לוז מבל. ולא עוד,
אלא דאתמר בהו, (שמות יב) ומקהלם בירכם, לאתפפייה
כל דחלן דמצרים, תחות ידיהו. ובгин דאייהו בכורות
מןן, כתיב (שמות יב) וכי הכה כל בכור.

בתר כל דא כתיב, לא יאכל חמץ (שמות יג) שבעת ימים
תאכל עליו מצות לחם עני. וכתיב (שמות יב) כל
מחמת לא תאכלו. אמר רעיא מהימנא, אמאני מני דלא
למיכל חמץ שבעת יומין, ולמיכל בהון מצה. ואמאי
לא יאכל, ואמאי לא תאכלו. אלא ז' ככבי לכת ואיןון :
שצ"ם חנן"ל. ואינו מפטרא דטוב ורע, נהזרא דלגו
מצה. קליפה דלבך חמץ. ואינו חמץ דבר מחמת
נווקבא.

מצה דלגו שמורה. ואינו, (אסתר ב) שבע הנערות הראיות
לחתה מה מטבחה. ואתמר עלייהו, (שמות יב)
חנן"ל. וهم מצד של טוב ורע, אור הפנימי, מצה. קליפה שבחוץ - חמץ.
מצה שבחוץ - חמץ. וهم אסתרו שבע הנערות הראיות לחתה מה מטבחה.